Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

22. Aarg. Nr. 18. *Den 15. Juni 1873.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Præsident Orson Hyde,

afholdt under den generale Konference i Salt Lake City den 7. April 1873.

(Fra „Deseret News").

Det vækker taknemmelige Følelser hos mig, kjære Søskende, at have Leilighed til at samles med Eder i denne Dag i Egenskab af en Konference. Da jeg i de sidste sex Uger har været en Del upasselig og for det Meste sengeliggende, har jeg ikke havt megen Leilighed til at tale offentlig. Jeg føler ikke til at tale paa noget særskilt Emne; men maa sige, at jeg glæder mig ved at samles med mine Venner. Vi ere adskilte de sex Maaneder i Aaret, og naar vi atter komme tilsammen og møde vore Medarbeidere, da føle vi Glæde ved at kunne skue hverandre. Jeg er glad ved at se mine Brødre af de Tolv og det første Præsidentskab, hvilke for Størstedelen alle leve i Nydelsen af en god Helbred.

Vi have nu for mere end fyrretyve Aar virket for Grundlæggelsen af Guds Rige og baaret vort Vidnesbyrd til Jordens Nationer. Med Hensyn til min Person, da ved jeg ikke hvorlænge min Røst vil blive hørt blandt de Levende, dog jeg er glad ved, naarsomhelst Leiligheden tilbyder sig og min Styrke tillader det, at bære mit Vidnesbyrd om Sandheden. Jeg føler til at sige til mine Søskende i Dag, at eftersom Tiden nærmer sig, synes denne Sag at blive mere og mere dyrebar til mig. Den er en Del af mig selv, og jeg haaber, at jeg ogsaa er en Del af den. Det er en levende Glæde hos mig at kunne sige, at dette Værk er det evige Evangelium og Himlens Sandhed. Efter fyrretyve Aars Erfaring i denne Gjerning, ved jeg, at den er grundet paa Sandheden, og ingen Mand kan tilintetgjøre mit Vidnesbyrd. Aarsagen til dette ligger ikke i min egen

solide Værdighed, men i den Sag, som jeg i min Svaghed forsvarer. Jeg levede i den myrdede Profets Dage; jeg var i Samfund med ham og forkyndte Evangeliet og føler ligesaa nidkjær i Opfyldelsen af denne Pligt i Dag som jeg gjorde dengang.

Jeg ønsker at sige nogle faa Ord angaaende det Sted, hvorfra jeg kommer, og hvor min største Virksomhed udfolder sig. Vi have havt nogle Gjenvordigheder at gjennemgaa der i Skikkelse af Børnekopper. Mange have været undergivne denne Plage; ikke desmindre, den har været af en ganske mild Karakter, og det glæder mig at kunne sige, at den nu næsten er forsvunden, saa vi efter al Sandsynlighed ere fri for dens videre Følger. Dog vi have været underlagte en anden Sygdom, hvis Følger ere langt mere rædsomme end Børnekopperne, og denne er den saakaldte Plet-Feber. Børnekopperne i Sammenligning med denne Sygdom er som et Fluebid til en Klapperslanges. Ofrene for denne Feber beløbe sig til sexten, af hvilke de fleste ere Børn. Der er endnu Nogle, som ikke ere helbredede, dog ingen nye Tilfælde have vist sig. Disse Syge have svævet mellem Døden og Livet for ti a tolv Uger, og tilsyneladende ser det ud som om de hverken kunne leve eller dø, thi de ere i Lighed med Skeletter at se til.

Det bedrøver mig at se Børn, som skulde voxe op og udvikle sig til at blive vore Ligemænd om ikke Overmænd i Forstand og Kraft, henkastede paa Sygeleiet i deres Livs Morgen. Men Herren har sagt, at Straffedomme, i Skikkelse af Sygdom, skulle blive udøste over Jorden og begynde i hans Hus, og derpaa skulle de videre blive udspredte til en Skræk for Nationerne.

Mine Brødre og Søstre, vi leve i en meget vigtig Tidsperiode; og naar jeg læser Martyren Josephs Vidnesbyrd, som er Herrens Ord gjennem ham, saa synes det for mig, naar man sammenligner Tidernes Tegn med hans Vidnesbyrd, som om det burde være ganske indlysende for ethvert fornuftigt Væsen, at han var sendt af Gud. Jeg læser om Ulykker paa baade Hav og Land; jeg læser om Tilbagefald fra Ærlighedens Principer, om store Mænd, som indlade sig paa vilde Spekulationer og begaa Bedragerier, hvilke ville bevirke Landets Ruin, dersom de ikke snart blive hæmmede i denne deres Løbebane.

De mange Mord, som udøves for nærværende Tid, er til mig et Bevis for, at Herrens Ord ere sande, idet han gjennem Profeten erklærer: „Min Aand skal ikke trætte med Mennesket evindeligen.“ Thi naar Herrens Aand forlader Mennesket, vil Blodsudgydelse, Fordærvelse, Forvirring og en lovløs Tilstand være Følgen; og alle disse Onder ere i stadig Tiltagende i vort Land (Amerika). Jeg kan ikke tage en Avis, medmindre jeg vil se Opfyldelsen af nogle af Profeten Josephs Udsagn tilligemed mange af mine Brødres. Og hvilken Magt er der, som kan stoppe dette Onde? Intet uden sand Omvendelse og Lydighed til Evangeliet. Disse ere de eneste Midler, som Himlen har fastsat, hvorved Menneskene kunne blive frelste.

Den eneste Kilde til Liv og Salighed, ved hvilken Nationerne kunne opnaa Frelse, findes blandt de fattige og foragtede „Mormoner.“ Dette ved jeg er en Sandhed. Brødre og Søstre, jeg fryder mig i Herren vor Gud; thi han har paa en kjærlig Maade dannet Omstændighederne til vort Bedste; og dersom vi ville forsage det Onde og flygte os til ham, ville vi se, at hans Ord til os, hvori han erklærer, at han vil stride for os, vil gaa i Opfyldelse. Jeg vil

langt hellere holde mig nær til Herren og tjene ham med alt mit Hjerte og Sind end stride for mig selv. Dersom Herren vil stride for os, saa kan Ingen finde nogen Feil ved dette; han er for høit ophøiet over os til at vi kunne finde Feil ved ham. Herren staar langt udenfor denne Verdens Magters Rækkeevne; han kan udslynge sine Storme og tilintetgjøre de mest tillidsfulde Forhaabninger; han kan udføre Underværker, og Ingen kan forhindre ham og sige: Hvad gjør Du?

De tusinder af Onder og Ulykker, som stadig ere i Tiltagende i vort Land og blandt Nationerne paa Jorden, skulde styrke os i at holde os nær til Herren vor himmelske Fader og i at erindre vore Bønner og de Forpligtelser, vi staa i til den Allerhøieste, paa det vi af Hjertet kunde sætte disse i Udførelse med sand Troskab. De, der have holdt fast ved Jernspiret (se Mormonsbog) og ihukommet deres Gud og Frelser og været aarvaagne i Bønnen, føle altid til at takke Herren og prise hans hellige Navn for de Prøvelser, de have gjennemgaaet. Lad denne Følelse altid besjæle Eders Hjerter; og maa Guds Fred hvile over Israel og Forvirring komme over dem, der søge at tilintetgjøre de herligste Principer, som nogensinde Himlen aabenbarede til Menneskeslægten.

Det glædede mig igaar at høre President Youngs Forklaring angaaende Forskjellen mellem Menneskenes Venner og Fjender. Denne Forklaring var den ligefremme Sandhed. Den er min Ven, der er en Ven af Sandhed og Menneskekjærlighed; den er min Fjende, som søger til at nedtræde Himlens Sandheder og dem, der alvorligen søge at tjene Herren.

Kjære Søskende! lev i Trofasthed til ham, som har kaldt Eder, og fra hvem I have erholdt enhver Velsignelse, I ere i Besiddelse af i Dag. Ihukom vore Brødre og Søstre, der leve i Adspredelsen, og som sukke efter Udfrielse. Striker ere udbrudte i forskjellige Dele af de gamle Lande, og som Følge heraf, ere tusinder af Mennesker uden Beskjæftigelse.

Vort Land trues af lignende Bevægelser, og efter al Sandsynlighed ville de have en sørgelig Indflydelse paa Nationens Interesser og Velfærd. Maaden paa hvilken disse Omvæltninger ville begynde er mig ubekjendt, men det vil i Sandhed undre mig, om ikke Blodsudgydelse bliver Følgen.

Engelen sagde for fem og fyrretyve Aar siden: „Kom ud af hende i mit Folk, at I ikke blive delagtige i hendes Synder og rammes af hendes Plager.“ Dette er Aarsagen, hvorfor de Hellige udsamles fra deres Fædrelande. Ikke desmindre, naar der er Tale om de Helliges Indsamling, udbryder Menneskene ofte: „O, hvilken Daarskab!“ Se til Himlens Fugle og tag Lærdom af dem. Naar I om Høsten se Fuglene drage mod Syden, sige I, at Vinteren er nær; i Lighed hermed, naar I se de Hellige blive indsamlede, vid da, at Nød og Ulykke venter det Land, fra hvilket de ere uddragne. Dette er ifølge Herrens Erklæring, og hans Arm er stærk nok til at udføre, hvad han har sagt.

Jeg fryder mig i Sandheden og bærer det Vidnesbyrd for enhver af Eder, at Joseph Smith var en sand og levende Guds Profet. Mit Vidnesbyrd er ogsaa, at Broder Brigham Young, Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, er en Herrens Mand, der fortsætter det Værk, som Joseph Smith begyndte. Hvorledes var det med os, da vi kom til denne Egn? Vi havde Intet, undtagen nogle faa Kjøreredskaber og gamle Vogne, der vare i en forfalden, skrøbelig Tilstand. Saaledes var vor

Stilling i Begyndelsen, fordi vi ikke dengang kunde anskaffe os en bedre. Da vi drog ud til dette Sted medbringende lidt Sæd, nogle Madvarer og forskjellige andre Gjenstande, var vor Stilling i Sandhed medynksfuld. Dog Herren var naadig imod os, og han har velsignet os, saa vi for det Nærværende ikke behøve at lide Mangel. Jeg er taknemmelig, fordi alt dette har fundet Sted under vor nuværende Præsidents Ledelse; dog Verden forsøger at udrydde baade ham og dem, der staa under hans Administration.

Der er Kamp og Strid i Verden, men jeg ved, hvordan Enden vil blive. Alting gaar sin Fordærvelse imøde, naar Kiv og Tvedragt tillades at have frit Raaderum. Ugudeligheden tiltager mere og mere i Verden. Satans fordærvelige Indflydelse gjør sig paa en sørgelig Maade gjældende blandt Menneskene. De vandre paa Afveie og nedsøle sig mere og mere i alskens Synd og Elendighed, hvilket vil neddrage Guds Straf og Forbandelse over dem.

Kjære Søskende, lad Verden hade og forfølge os, det bør sig at være saaledes. Lad os leve op til Herrens Bud, og han vil være vor Beskytter under alle Omstændigheder, uanseet al Verdens Modgang og Strid. Maa Herren hjælpe os til at være trofaste, paa det vi kunde være værdige til hans Velsignelser er min Bøn for Kristi Skyld, Amen.

Brev til Redaktøren af „Deseret News“.

Jerusalem, den 5te Marts 1873.

Hr. Redaktør.

Efter et Ophold ifølge vor Bestemmelse af en Dag i Jerusalem, strøg vi vore Telte den 22de Februar, steg til Hest og tog en Udflugt paa tre Dage til Salomons Søer, Bethlehem, Mar Sabas Kloster, det Døde Hav og Jordans Flod, fra hvilke Steder vi om Bethania vendte tilbage til Jerusalem.

Et Ridt paa omtrent sex eng. Mile gjennem et bjergfuldt, øde Land, bragte os til Rakels Grav, som er en lille Stenbygning, fyrretyve Fod lang og tyve Fod bred. Den er Gjenstanden for baade de Kristnes, Jødernes og Mahomedanernes Ærefrygt. Fra dette Sted, begav vi os videre for omtrent tre eng. Mile paa en yderst slet, stenig og bugtet Gangsti til Salomons Søer. Disse Søer bestaa af tre umaadelige Vandbeholdere, der ere beliggende i en bred Dal omtrent tre Mile fra Bethlehem. De ere for en Del udhugne i Bjerget og opbyggede af store tilhuggede Stene, og ere saaledes anlagte, at Bunden af den øverste Beholder er høiere end Overfladen af den næste; paa denne Maade kommer den ene ovenover den anden. Den første Beholder er 380 Fod lang, 240 Fod bred og 20 Fod dyb. Den anden er omtrent 160 Fod fra den øverste og er 423 Fod lang, 240 Fod bred og 39 Fod dyb. Den nederste er næsten 250 Fod fra den mellemste; dens Længde er 580 Fod, dens Bredde er 200 Fod og dens Dybde 50 Fod.

Søerne erholde deres Vandforsyning fra en underjordisk Kilde, der er beliggende et Stykke længere oppe i Dalen. I tidligere Tider gik der en Vandledning, som i sit Løb tog en snoet Retning om Bethle-

hem, fra disse Beholdere til Jerusalem, men for Nærværende gaar den blot til Bethlehem. Der formodes, at disse Søer ere anlagte af Salomon. Fra dette Punkt satte vi vor Kurs over steile Aasrygge, følgende en smal, krum Sti, indtil vi naaede Bethlehem, vor Frelsers Fødested.

Denne Stad er smukt beliggende paa en Bjergskraaning, der er terrasseformig bevoxet med Rækker af Figen- og Olietræer, som gradvis stige regelmæssig den ene ovenover den anden. Antallet af Bethlehems Indbyggere beløber sig til 3,000, som hovedsagelig bestaar af Kristne.

„Fødselskirken“ er omtrent den eneste Seværdighed, som findes paa dette Sted. Vi gik ind i den og fulgte en snoet Trappegang til vi kom ned i Fødselshulen, som var overmaade brillant oplyst med omtrent tredive Sølvlamper, der altid holdes brændende. Gulvet er belagt med kostbare Marmorplader. En hvid Marmorplade, omgiven med Ædelstene, og i hvis Center en Sølvsol er dannet, staar paa Brolægningen og bærer følgende Indskrift: „Hie de Virgine Maria Jesus Christus Natus Est“. (Her var Jesus Kristus født af Jomfru Maria). Omendskjønt vi nærede Betænkelighed med Hensyn til, om dette virkelig var Stedet, det repræsenterede, bevirkede dog disse Ord i Forbindelse med de Særegenheder der omgav os, en Følelse, som aldrig forglemmes. Lige i Nærheden bleve vi viste Stedet, hvor de vise Mænd havde staaet, da de ofrede Frelseren Røgelse og Myhra. Længere henne bleve vi udpegede et Alter, hvilket skal være Pladsen, hvor 20,000 Børn, der paa Herodes's Befaling bleve myrdede, vare begravne. Stedet kaldtes paa Grund heraf „De Uskyldiges Alter.“ Et Maleri hængende lige over Alteret repræsenterer Myrderiet.

Vi bleve derpaa førte ind i et ensomt liggende Afslukke i Kirken, der var ganske mørkt. Dette skal være Stedet, hvor St. Jerome havde sit Studerkammer, og hvor han tilbragte største Delen af sit Liv i dybe Studier; her var det han frembragte de Værker, der have forskaffet ham et saadant berømt Navn.

Førend vi forlod Bethlehem, ansaa vi det klogest at anskaffe os en Beduin-Scheik til Beskyttelse mod Barbarerne, som bebo Landet, gjennem hvilket vi skulde passere. Disse Beduiner bo for det Meste i Telte, og Hyrdelivet er deres fornemste Næringsvei. Deres Klædebragt er ganske simpel og bestaar af en Slags Flyve-Kappe og under denne et grovt Undergarment, der sluttes til Livet med en Læderræm, som er prydet med Rækker af Patroner i Messingrør; dertil kommer en Flintebøsse slængt over Skulderen samt en Kniv stukket i Beltet. Dette omflakkende Folk kultivere ogsaa for en Del Jorden. Da vi passerede over Judæa-Bjergene, saa vi til enkelte Tider indhegnede Stykker af opdyrket Land i Nærheden af deres Leirpladse og Flokke af Faar og Geder græssende i Dalerne og paa de nærliggende Klippeskraaninger. Reisende kunne ikke med Sikkerhed færdes i dette Land, medmindre de ere ledsagede af nogle af de Indfødte.

Vi gjorde Holdt i en Have af Olietræer for at nyde nogle Forfriskninger. Denne Have ligger et lille Stykke fjernet fra Bethlehem og er en Indhegning, som benævnes „Hyrdemarken.“ Her var det, at Hyrderne vogtede Faar om Natten, da Englene viste sig for dem og forkyndte den store og herlige Tildragelse, som var skeet

Herfra tog vi videre over en bjergfuld, øde Vei gjennem Judæa-Ørkenen, hvor neppe den mindste Vegetation var at se i nogen Retning. Det hele Land

er goldt og overfyldt med Bjerge. Nogle Urter her og der afgive alene en sparsom Føde for nogle Faar og Geder. Bjergene fremstille et smukt og ophøiet Skue. Ofte stoppede jeg min Hest paa en høitliggende Skrænt for at betragte det herlige Panorama, der omgav mig, og som bestod af et udbredt Øde af vildtudseende Klipper, i de mest forskjelligartede Former og Skikkelser.

Henimod Aften ankom vi til Mar Sabas Kloster, der ligger omtrent ti Mile fra Bethlehem. Vi steg ned ad en bred Stentrappe, indtil vi naaede en lille Plads i Fronten af en Jerndør. Vi bleve nøiagtig bevogtede af en sært udseende Munk, der tittede ud af et lille Skydehul, over vore Hoveder. Efter at have forevist vort Introduktionsbrev fra de græske Autoriteter i Jerusalem, hvilket paa en meget betænkelig Maade blev undersøgt, bleve vi indladte og ledsagede gjennem hele Bygningen af Øversten for Munkene, en nogenlunde godt udseende, intelligent Personlighed.

Dette Kloster er i mange Henseender den mest eneståaende og mærkelige Bygning i hele Palæstina. Det er beliggende i Midtpunktet af den Ørken, hvori Johannes den Døber først begyndte sin Gjerning, er opført paa Randen af en forfærdelig Afgrund og bestaar af massive, uregelmæssige Mure, Taarne, Kammere og Kapeller, der ere opførte paa terrasseformige Klipper og over dybe Revner. De naturlige Huler og Grotter i Klipperne ere med Fordel blevne benyttede som Vaaninger, og naar man færdes omkring i disse smale Gange og Trappe-rækker, vil man neppe være istand til at skjelne mellem det som er naturligt og det som er opført af Menneskehænder. Ravinen er flere hundrede Fod dyb og fra Toppen til Bunden er der et helt Væv af disse naturlige og udhuggede Kammere, der danne en overmaade stærk Forsvarsstilling. Klostret er anseet som et af de rigeste i hele Palæstina; og den strengeste Forsigtighed og Vagt bliver iagttaget for at forhindre de vilde Beduiner, som til enhver Tid sværme om i Nabolaget, fra at komme ind og plyndre dets Eiendele.

Grundlæggeren af dette Værk, St. Saba, var født i Aaret 434. Han var en Mand af mærkelig Fromhed og saa ærefrygtindbydende, at Tusinder fulgte ham til hans ensomme Opholdssted. En Tid var han omgivet af 14,000 Mennesker i denne Dal og dens Nabolag. Han døde i denne tilbagetrukne Ensomhed, da han var 94 Aar gammel. Vi bleve paaviste hans Gravsted, et lille, net Kapel. Vi saa endvidere et Rum, der indeholdt Hovedskallerne af de Munke, som lede Martyrdøden under Perserne, og en Grotte, hvori St. Saba havde tilbragt flere Aar af sit Liv. Denne Grotte, siges der, skal oprindelig have været en Løvehule. Vi bemærkede ogsaa et Palmetræ, som endnu stod i fuld Flor, og som skal være plantet for omtrent 1400 Aar siden af St. Saba.

Dette Kloster tilhører den græske Kirke. Munkene ere forbundne til at iagttage den mest strenge Afholdenhed og Faste. Det er dem ikke tilladt at nyde Kjødspiser, eiheller tillades der nogen Kvinde at komme i deres Nærværelse eller betræde Klostrets Tærskel. En lille, fredlig Stamme af Arabere, der har sit Opholdssted i de nærliggende Dale, ere af Munkene ansatte til at føre deres Føde og Klæder fra Jerusalem.

De udbredte deres smaa Handelsartikler, som bestod af Rosenkranse, Knapper, Kors og Spadserstokke, paa en aaben Plads og indbød os til at gjøre en lille Forretning. Omtrent 70 af disse Eneboere leve tilsammen i denne Bygning,

hvor enhver Ting bærer Præget af en Tristhed og Tomhed, som kan forventes paa ethvert Sted, hvor det naturlige Liv bliver forpurret ved Udelukkelse af den glædelige og oplivende Indflydelse af en Kvinde.

Fra Mar Saba fortsatte vi videre til vor Leirplads i en smuk Dal, omkringivet af nogle høie Bjerge, omtrent ½ Mil fjernet fra Klostret.

Med et ni Timers Ridt for Øie, satte vi os paany i Gang den følgende Morgen før Solopgang. Vor Vei gik over høie og bare Aase, gjennem en vild og øde Egn, langsmed gruopvækkende Raviner, Revner og Afgrunde, idet vi af og til fik et lille Skimt af det Døde Hav gjennem Revnerne i de fjerne Klipper. Tilsidst saa vi de hellige Bredder af Jordans Flod, og der laa det Døde Hav i sin hele Udstrækning udbredt for vort Blik, blankt som Krystal under de brændende Solstraaler.

Efter vor Nedstigning i Dalen, og medens vi passerede gjennem et tæt Krat af Rør og Torner, mødte de af Selskabet, som dannede Fortroppen, en Bande af bevæbnede Beduiner, hvis vilde Udseende og truende Stilling pludselig bevægede dem til at gjøre et hastigt Tilbagetog. Antonio, vor Tolk, rykkede øieblikkelig frem fra Bagtroppen for at undersøge Aarsagen til Forstyrrelsen. Ved hans Nærværelse havde Beduinerne med Undtagelse af tre, som paa en udfordrende Maade stod tilbage, skjult sig blandt Rørene. Antonio, der var en Del opirret, førte Selskabet i al Hast gjennem Krateret; derpaa galoperede han tilbage til de tre Beduinere, hvilke han ved sine Mænds Bistand afvæbnede og førte med sig som Seirstrofæer til det Døde Hav. Da Scheiken fulgte Bagtroppen og ikke kom tilsyne, forinden Skjermydslen næsten var tilende, formodede Nogle, at han havde været Ophavsmanden til dette Kunstgreb; dog vort nærmere Bekjendtskab med ham, overbeviste os om, at dette var en uretfærdig Formodning.

Det Døde Hav er den mest mærkværdige Sø i Verden. Dets Længde er 40, og dets Bredde 10 eng. Mile; det er beliggende i en dyb Dal, omtrent 1,300 Fod under Overfladen af Middelhavet og er omringet af høie, hvide og graa Kalkstensklipper.

Vi gjorde Holdt lige i Nærheden af Jordans Munding. Med Undtagelse af nogle Dynger af Træer, som drev omkring i Søen, og som vistnok havde drevet der i flere Menneskealdre, var der Intet at se uden den golde Ufrugtbarhed og en dødlignende Ensomhed. Det blev os betydet, at ikke en eneste levende Skabning kunde findes langs Havets Bredder. Hist og her var der en saltagtig Kilde eller en lille Bæk, som strømmede ned af Bjergene og frembragte en ubetydelig Tykning af Rør, Piletræer og Tamarisker. Jeg antager, at dette Havs Vand indeholder en større Saltholdighed end nogen anden Sø paa Jorden med Undtagelse af Saltsøen. Dets Saltholdighed beløber sig til 26 pro cent, hvisaarsag det er dødbringende for alt Liv. Dets Vand er ligesaa gjennemsigtigt som Middelhavets. Vandets spesifike Vægt er saa stor, at et Menneske ikke kan synke deri; og et Æg flyder, naar to Trediedele af det er nedsænket.

Efter at vi der havde tilbragt nogen Tid for at tilfredsstille vor Videbegjærlighed og tillige prøvet Vandets Værd med Hensyn til Badning, forlod vi disse sørgelige Egne, styrende vort Løb over en ufrugtbar Slette, indtil vi omtrent tre eng. Mile fjernede fra Havet kamperede under nogle Piletræer ved Bredden af

Jordans Flod, nær det Sted, hvor der formodes, at Israeliterne gik over den og hvor Frelseren var døbt.

Dog jeg ihukommer mit lange Brev, og uagtet vi nu ere i Jerusalem og imorgen agte at besøge det nordlige Palæstina samt Syrien, maa jeg dog for det Nærværende opgive min Korrespondance i denne bibelske Egn med alle dens indtryksfulde og høitidelige Eiendommeligheder.

Deres med Agtelse

Lorenzo Snow.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

Præsident K. Petersons Farvel til de Hellige i Skandinavien.

Da min Virksomhed som Præsident for d n skandinaviske Mission, hvilket Kald, jeg nu har indehavt for lidt mere end to Aar, snart er tilende, vil jeg forinden min Afreise hjem til Zion aflægge de Hellige i denne Del af Herrens Vingaard min hjertelige Tak for den Glæde og Velvillie, jeg har nydt i Eders Midte.

I Løbet af det Tidsrum, jeg har havt min Virkekreds i disse Lande, har mit kjæreste Formaal altid været det at bruge mine Evner til Guds Riges Udbredelse. Jeg føler inderlig taknemmelig til Herren, fordi han har velsignet mig i mine Bestræbelser for at fremme hans Gjerning; thi den udsaaede Sæd, som er Evangeliet, har baaret gode Frugter. Min Glæde og Taknemmelighed er stor, fordi jeg atter kan have Leilighed til snart at gjense min kjære Familie og mine Søskende i Ephraims fredelige Dale, hvor jeg haaber Herren fremdeles vil styrke mig i at virke for hans Riges Opbyggelse og Fremgang.

Jeg kan give mine Medarbeidere fra Zion, der ere beskikkede til i Forening med mig at virke i Evangeliets Tjeneste, saavel som Brødrene, der her ere kaldte, et rosværdigt Vidnesbyrd for den Iver og Interesse, hvormed de have varetaget deres Kalds Pligter. Jeg ved at Herren vil velsigne dem, dersom de ere trofaste indtil Enden. Præsident C. G. Larsen er beskikket som min Efterfølger, og da han i alle Henseender er en baade værdig og dygtig Mand til at varetage en saadan Kaldelse, overlader jeg med Glæde Bestyrelsen af denne Mission i hans Hænder, haabende at Herren vil velsigne ham i Udførelsen af enhver Pligt henhørende til hans Virksomhed i disse Lande.

Tilsidst vil jeg give mine Søskende en lille Afskedsformaning, hvis Indhold jeg paa det Kjærligste vil opmuntre dem til at lægge paa Hjertet: I alle Verdens Tilskikkelser og Omstændigheder søg at leve Eders hellige Religion. Vær kjærligsindede og overbærende med hverandre, thi saadant behager Gud. Aflæg al Bagtalelse. Lad Misundelse aldrig vinde Indgang i Eders Hjerte. Glæd Eder, naar I se Eders Søskende drage hjem til Zion. Om I for Øieblikket ere fattige og ikke

kunne øine nogen Udvei til at komme bort fra Babylon, saa lad dette ikke vække haarde Følelser hos Eder, men vær trofaste og taalmodige, og Eders Udfrielse vil nok komme i Herrens beleilige Tid. Undgaa Alt, som kan have den mindste Skygge af Usandhed. Taler altid vel om hverandre, forsaavidt som Sandheden tillader det. Og en Ting som jeg ikke har berørt paa saa længe vil jeg særligen paaminde Eder om: Gjør et ihærdigt Forsøg paa at efterleve Visdomsordet; afstaa fra alle disse tilvante Levemaader, der i en saadan stor Grad virke skadelig paa baade Aand og Legeme. Nyd sunde Spiser, og I ville bevare Eders Helbred. Lad Visdomsordet bestemme Eders Levevis, og vor himmelske Fader vil forlænge Eders Dage paa Jorden og velsigne Eder i alle Henseender. Jeg vil nu til Slutning nedbede Herrens Velsignelse over alle de Trofaste af mine Søskende og ønske dem alle et hjerteligt Lev vel, i Haab om snart at se mange af dem hjemme i Zion.

Jeg tegner mig Eders Broder i Livets og Saliggjørelsens Pagt

K. Peterson.

Generalraadet i Kjøbenhavn,

den 30te Mai 1873.

Dette Raad overværedes af Præsidenterne Erastus Snow og K. Peterson samt alle de sidstankomne Zionsbrødre tilligemed Brødrene paa Kontoret. Præsident Snow aabnede Raadet med Bøn. Derefter bleve følgende Forslag fremsatte i Anledning af Brødrenes Afløsning og Beskikkelse:

Præsident Snow foreslog, at Ældste C. G. Larsen beskikkes som K Petersons Efterfølger i Egenskab af Præsident for den skandinaviske Mission, og at Præsident Peterson faar Tilladelse at reise hjem til Zion med første Emigration.

Derpaa foresloges der, at Ældste L. S. Andersen afløser J. C. A. Weibye som Præsident for Christiania Konference, at Ældste Nils Anderson beskikkes som P. Dehlins Eftertræder i Skaane Konference, at Ældste John Frantzen afløser P. F. Madson som Medhjælper paa Kontoret i Kjøbenhavn, at Ældster Loptur Johnson og Magnus Bjarnason beskikkes som Missionærer paa Island, at Ældste Andrew Jensen beskikkes som Missionær i Aalborg under Konferencepræsident Christensens Ledelse, at Ældste Andrew S. Nielsen beskikkes til at missionære under Konferencepræsident Schades Ledelse i Aarhus, at Ældste Even Torgersen sendes til Norge for at virke under Weibyes Ledelse og at Ældste og Omreisende i Kjøbenhavns Konference P. C. Carstensen afløser P. F. Madson som Præsident for nævnte Konference.

Endvidere fremførtes Forslag om, at følgende Brødre skulde tillades at reise hjem til Zion i dette Aar: At Ældster P. F. Madson og P. Dehlin reiser hjem med første Emigration, og Ældste J. C. A. Weibye samt omreisende Ældste i Stokholm Konference P. Søderborg, hvilken sidste da bliver afløst, reiser hjem med den anden Emigration, for hvilken Ældste Weibye beskikkes som Leder.

Alle disse Forslag bleve enstemmig vedtagne.

Der gaves Brødrene Leilighed til at udtale deres Følelser og Ønsker for Raadet. De Brødre, der vare beskikkede til at missionære paa Island, ønskede at vide, hvorvidt der nu var fri Religionsøvelse i nævnte Land eller ikke. Under deres tidligere Ophold der, havde de været forbundne til at holde Forsamlinger for lukkede Døre. Raadet antog, at man paa Island, der for det Nærværende stod under danske Love, maatte ligesaavel som i dette Land have Lov til at dyrke sin Gud ifølge sin egen Samvittigheds Bydende. Loptur Johnson beskikkedes enstemmig som Præsident over den islandske Mission. En anden Broder, som sagde sig at være uerfaren i Missionslivet, ønskede at Raadet vilde give ham lidt Veiledning i denne Henseende. Præsident Snow formanede ham til at være aarvaagen i Bønnen, paa det han kunde være stærk i Fristelsens Time og istand til at fremlægge Sandhedens Vidnesbyrd for Folket ved den Hellig-Aands Bistand. Derefter sluttedes Raadet.

Præsident Snow, C. G. Larsen og L. S. Andersen reiste fra Kjøbenhavn den 5te Juni for at besøge og afholde Forsamlinger i Aalborg, Randers, Aarhus, Odense og Slagelse, fra hvilket sidstnævnte Sted, de ventes tilbage hertil Søndag Aften den 15de Dennes.

Annonce.

Fra den 20de Juni adresseres al Brevvexling med „Skandinaviens Stjernes" Kontor til C. G. Larsen.

Korrespondance.

Salt Lake City, den 5te Mai 1873.

Præsident K. Peterson.

Kjære Broder.

Som jeg meddelte Dem i mit sidste Brev af 29de April (hvori en Vexel paa Lstl. 18 — 2 sh. — 4 d.) agtede jeg i Forening med mit Sangkor og velvillig Assistance af Brødrene Monson og Willard Weihe at give en Koncert her i Staden til Fordel for den skandinaviske Emigration. Den blev afholdt den 2den Mai i 14de Wards smukke Sal og indbragte os en Netto-Indtægt af 72 Dollars, som jeg herved har den Fornøielse at sende Dem i Form af en Vexel paa Union Bank i London stor Lstl. 12 — 3 sh., og som De har Ret til at disponere

over efter bedste Skjøn. Det glæder mig meget, at denne Ide slog saa godt an hos vore Sosteude, og mulig vil jeg senere hen gjøre et nyt Forsøg i samme Retning. — I disse Dage have vi havt en Fortsættelse af Konferencen, hvorom De sagtens har læst i Bladene. Intet af særdeles Vigtighed foretoges. — Det har vakt stor Opsigt i Staterne, at Præsident Young har overdraget endel af Kirkens Byrder til yngre Mænd, og de vente sig derved en snarlig Løsning af det indviklede Mormonspørgsmaal. De sige: havde Mr. Young blot nedlagt sin Regjeringsmyndighed inden sidste Kongres samledes, havde Landets Repræsentanter ikke behøvet at gribe saa alvorligt ind som de gjorde i afvigte Session. Jo, ganske vist, det vilde været nemt for dem; thi hvor megen Tort og hvormangen bitter Pille kunde de da ikke have sparet sig, men som nu bekommer dem saa ilde. Men Herren, og ikke Broder Brigham, er Hovedmanden for denne Gjerning, og i hans Forsyn vilde han vel, at disse Landets Vismænd skulde blotte deres Udygtighed, Skinhellighed og Afmagt, paa det at Sandhedens Sag kunde fremtræde saa meget kraftigere. Maaske ville de finde, at Mormonismen er ligesaa uhaandterlig herefter som før.

Som bekjendt udgjør de tre øverste Præsidenter af Kirken et eget Kvorum, hvortil Sager fra Høiraadet kunne appeleres. I den senere Tid finder saadan Appel hyppigere Sted end før, og da nu Præsident Smith er fraværende paa lang Tid, er vel dette en af Aarsagerne til at der ved sidste April Konference blev valgt flere Raadgivere, saa der altid kan være et tilstrækkeligt Antal tilstede.

Der er en net Historie bragt for Dagen i den senere Tid, nemlig en Handel om et af de høieste Embeder her i Territoriet. Hoiesterets Dommer Thomas J. Drake, der havde et Aar tilbage af sin Tid at tjene her, solgte sit Embede til en Advokat O. F. Strickland for 2800 Dollar, betalbar i fire Terminer med 700 Dollar i hver. Det lykkedes Drake at faa Præsident Grants Bifald til at Strickland løste ham af, og vi have derfor ogsaa været velsignet med Stricklands Nærværelse og Virksomhed her. Men uheldigvis glemte han at betale Drake de 2800, og nu har denne sagsøgt ham og offentliggjort i Bladene al den Korrespondance, som er vexlet mellem dem i Anledning af denne smukke Sag. Drake er i Staterne og har overdraget Sagen til George C. Bates; Strickland er her og kan naturligvis ikke redde sig ud af denne Knibe. Det er vanskeligt at sige, hvem af de to er den største Skurk. Hele den amerikanske Presse har kastet sig over denne Lækkerbidsk, og det almindelige Raab er: det lader til, at Mormonerne ere belemrede med andre Onder end blot Polygami.

Hvad syntes De om Mr. Bates's aabne Brev til Præsident Grant? De har maaske oversat det i „Stjernen", dog har jeg endnu ikke seet det. Han siger blandt andet, at han var en af de Første, der paabegyndte Bevægelsen for at faa Grant udnævnt til Præsident første Gang, samt foreholder ham hans uboielige Stivsindethed og Ensidighed; ligeledes hvor farligt det er for en Mand med slig Karakter at lytte til principløse Raadgivere, osv. Han synes at have staaet paa en meget intim Fod med Grant, hvilket giver ham en vis Ret til at tage Bladet fra Munden. Gud velsigne saadanne Mænd, som med aabent Visir træder i Skranken til Kamp for Sandhed og Ret, hvad enten den hedder Mormonisme eller Katholicisme. — Den arme Dr. Newman er da helt ulykkelig med sit Held. Han er af Grant bleven indsat til flere

fede Embedsstillinger, som just ikke kræve stor Anstrengelse. Blandt andet en Slags Inspektør til at reise om i hele Landet og se efter Methodist-Menighedernes Tarv. Husker jeg ret, faar han 6000 Dollars derfor, samt fri Reise og Diæt, tilligemed den Ret at tage en Sekretær med, der skal have 3000 Dollars i Løn og ligeledes fri Reise. At Newmans Religion ikke har gjort ham helt blind for Forretninger, sees deraf, at han udnævnte sin Frue til Sekretær, faar altsaa hendes behagelige Selskab, medens Staten betaler for denne Fornøielse, samt putter hendes 3000 til sine egne 6000. Den Spot og Haan, han maa døie i Pressen, er vist meget mere værd end disse Penge for den fromme Guds Tjener, der skulde prædike uden Pung og Taske. O, Skinhellighed, hvor er Du fræk! men Sandheden vil rive Flitteret af Dig og stille Dig blottet i al din usle Nøgenhed. — Jeg har hilst paa nogle af Missionærerne, der skulle afløse det gamle Hold i Skandinavien. Nu dages det da endelig for Dem og Broder Peter F. Jeg kan forestille mig deres Følelser og Længsel efter Hjemmet i Amerikas Indre; det er ikke saa meget længe siden, jeg var i samme Situation og talte Dagene og Timerne; og dog tænker jeg med Forkjærlighed paa Danmark, hvor saamange kjærlige Venner efterlodes og saamange lykkelige Minder skabtes. Hvor haardt det dog er at faa Verden til at forstaa, at der findes Mænd, som af Kjærlighed til Sandheden ofrer Tid og Evner for at være deres Medmennesker til Tjeneste.

Jeg faar temmelig regelmæssigt Aviserne og Notitserne fra Dem og Broder Peter F., for hvilke jeg takker Dem meget; det glæder at se sig erindret af Brødre, for hvem man nærer Agtelse og Hengivenhed. Jeg har nylig modtaget Socialistledernes Dom. Den var haard, synes mig. Vil den Dom dæmpe Stormen og berolige de oprørte Bølger? Det er vanskelig at udrette Nogetsomhelst med Magt, og jeg frygter Fremtiden vil blive mørkere og stormfuldere end Fortiden.

Det glæder mig at høre i Deseret Bank, at der daglig sendes 4 a 5 Vexler til Udfrielse for Slægtninge i Skandinavien. Skandinaverne ere ogsaa i den senere Tid blevne hæderlig omtalte baade i engelske Forsamlinger og i Aviserne for deres overordentlige Flid og Sparsommelighed for at skaffe deres Trosfæller i Europa Udfrielse.

Inden dette kommer Dem ihænde, har De maaske allerede hilst paa Broder Erastus Snow. Jeg formoder den taabelige Ide, at Evangeliets Forkyndelse i Skandinavien skal standses, naar Broder Snow kommer tilbage, har fundet ny Næring ved denne Leilighed; jeg hører i alt Fald den er meget paa Bane blandt vore Landsmænd her; men der er vistnok et stort Arbeide endnu tilbage at udføre i Norden, før Evangeliet bliver dem berøvet. Det er med dette som med Mange heroppe, der tror, at hver Gang Staterne eller Regjeringen knytte Næven, skulle vi strax drage ud af Utah. De blive skuffede Gang efter Gang, og ville fremdeles blive det, indtil vi gaa til Missouri. Hverken vi eller Staterne ere modne for den Begivenhed endnu, men den kommer nok.

Alt er en Fred og Fremgang her i Territoriet; de Gode stræbe fremad og opad, de Daarlige vimse om i alle Retninger undtagen i den nævnte, da de ikke have Aanden til Veiledning og have tabt Maalet af Sigte.

Med venligste Hilsen til Dem og Zionsbrødrene samt alle Venner forbliver jeg Deres i Pagten

hengivne
P. O. Thomassen.

Konferencemødet i Göteborg,

den 10de og 11te Mai 1873.

Konferencen aabnedes Lørdag Eftermiddag Kl. 2. Af Zionsbrødre var blot Konferencens Præsident N. P. Lindeløf nærværende. Han gjorde de Forsamlede opmærksomme paa, at om Alt gik vel, vilde Præsident K. Peterson ankomme den følgende Morgen.

Af Missionærernes Rapport fremlystes der, at de Hellige, uagtet deres Fattigdom vare villige til at opfylde deres Pligter og virke for Herrens Værks Fremgang. Brødrene have været meget nidkjære i at udsprede Evangeliets Sandheder, men de have paa mange Steder mødt døve Øren og haarde Hjerter. Paa de fleste Steder i Missionen har Evangeliet været prædiket i aarevis; men Folkene ere med Undtagelse af enkelte Gode, som komme fra Tid til anden, ganske ligegyldige med Hensyn til deres Sjæls Frelse.

Ifølge Konferencerapporten vare 39 Medlemmer tillagte Kirken siden sidst afholdte Konference. Antallet af Hellige var 571.

Konferencepræsident Lindeløf talte til Forsamlingen og sagde, at Slægten er opfyldt af Sektisme og Fritænkeri, hvilket mere og mere fjerner dem fra Herren og leder dem i Fordærvelse. Han hentydede til en indre Følelse, der bærer Vidnesbyrd for Menneskene, om at der er et høiere Væsen, som existerer i Tilværelsen. Forslaget om Kirkens Autoriteters Opholdelse tilligemed de Hellige indbyrdes blev enstemmig vedtaget.

Præsident K. Peterson, som i god Behold var ankommen til Staden om Natten, overværede Søndagsforsamlingerne. Han sagde, at en Profet i Kristi Kirke var at ligne med det menneskelige Øie, nemlig til at lede de øvrige Dele af Legemet. En sand Profet vil forudse Ting, som ville ske i de kommende Dage. Derpaa omtalte han mange Profetier, udtalte af Brigham Young, som bogstavelig vare gaaede i Opfyldelse. En klar og opmuntrende Aand gjennemstrømmede hans i alle Henseender livlige Foredrag. Han sluttede sine Bemærkninger med at opmuntre de Hellige til at leve for Herren og nedbad hans Velsignelse over Forsamlingen. Efter at Konferencepræsident Lindeløf havde talt en Del, sluttedes Konferencen til ubestemt Tid.

Fred og megen Opbyggelse herskede under alle Forsamlingerne.

P. Bergqvist,
Skriver.

Ordsprog.

„Alt Guds Ord er lutret; det er et Skjold for dem, som forlade sig paa ham. Læg Intet til hans Ord, at han skal ikke straffe dig, og du skal findes løgnagtig." (Sal. Ord. 30, 5. 6).

Konferencemødet i Stokholm,
den 17de og 18 Mai 1873.

Konferencemødet, som begyndte Lørdag Formiddag Kl. 10, overværedes af følgende Brødre fra Zion: Præsident Erastus Snow med Søn Erastus W. Snow, Missionspræsident K. Peterson, Konferencepræsident N. P. Lindeløf, omreisende Ældste i Stokholm Konference P. Søderborg samt Konferencens Præsident Mathias Nilson. Største Delen af det lokale Præstedømme tilligemed en stor Mængde Hellige og Fremmede bivaanede Forsamlingerne.

Missionærerne indgave deres Rapport angaaende Tilstanden blandt de Hellige. Ifølge Beretningen søgte vore Søskende at leve deres hellige Religion og efter bedste Evne at opfylde deres Pligter. Udsigterne for Evangeliets Fremme vare meget tilfredsstillende. Øvrighederne vare humane. Ingen Forfølgelse af nogen Betydenhed. Brødrene vare glade ved at være værdige til at frembære Sandhedens Budskab blandt Folket.

Præsident K. Peterson sagde, at han var glad ved at have Broder Snow med Søn nærværende ved denne Leilighed, talte meget opmuntrende til Tilhørerne og vidnede angaaende Guds Rige, der var oprettet i disse sidste Dage.

Kl. 2 Eftermiddag:

Nogle Forandringer vedtoges med Hensyn til Missionærerne. Præsident Snow fremstod og sagde, at han følte til at velsigne de Hellige. Han bemærkede, at han følte sig ufuldkommen til at udtrykke sig paa en forstaaelig Maade i det svenske Sprog. Det var nu omtrent 20 Aar siden han havde arbeidet i denne Mission. Da han landede i Kjøbenhavn for første Gang, forstod han ikke et danskt Ord; dog Herren havde velsignet ham i hans Bestræbelse paa at indføre Evangeliet i disse Lande. Han gav de Hellige mange gode Raad og Formaninger og sluttede sine Bemærkninger med at nedbede Himlens Velsignelser over dem.

Derefter talte Ældste Erastus W. Snow, junr. til Forsamlingen paa engelsk, hvilket oversattes af Præsident Peterson. Han var glad ved at være nærværende ved denne Leilighed og ved at være en Søn af den Mand, som havde været et Redskab i Herrens Haand til at indføre Evangeliets dyrebare Sandheder i disse Lande; bevidnede at vi alle, dersom vi vare trofaste, engang vilde have Leilighed til at mødes i Zions Dale.

Præsident Peterson vidnede om, at siden Erastus Snow, sen. havde indført dette Værk her i Skandinavien, vare omtrent 14,000 Hellige udvandrede herfra; talte om Joseph Smiths guddommelige Sendelse, om Emigrationen til Zion og om at de Hellige vilde allesammen vorde udfriede fra Babylon, inden Herren udsendte sine Plager over Nationerne. Han formanede de Hellige til Trofasthed.

Eftermiddag Kl. 7:

Konferencepræsident M. Nilson gav Rapport om Tilstanden i Konferencen. Siden sidst afholdte Konferencemøde vare 99 Sjæle indlemmede i Kirken ved Daab. Antallet af de Hellige var 714.

Ældste Søderborg bevidnede, at Konferencens Tilstand i det Hele taget var meget tilfredsstillende. Han glædede

sig ved at være en Medarbeider i Herrens Vingaard og ved, at vi havde den Mand blandt os, der havde været et Middel i Guds Haand til at bringe saa meget Lys og Kundskab til disse nordlige Regioner.

Præsident E. Snow, sen. formanede de Hellige til taalmodig at afvente Herrens bestemte Tid for deres Udfrielse og til i Et og Alt at leve op i deres hellige Religion. Han sluttede sine lærerige og interessante Bemærkninger med i Himlens Navn at velsigne de levende Zionsbrødre, det lokale Præstedømme samt de Hellige i Almindelighed.

Konferencepræsident N. P. Lindeløf sagde, at han ikke alene kjendte Aarsagerne til den Forbandelse, som var kommen over Jorden; men han var ogsaa kommen til Kundskab om Maaden paa hvilken den vilde blive taget bort fra den. Evangeliet var det Middel, ved hvilket Jorden vil komme i en herliggjort Tilstand. Alle Mennesker ville opnaa en herlig Ophøielse i Guds Rige, dersom de ville adlyde og efterleve Herrens Evangelium, som er gjenskjænket til Jorden i disse sidste Dage.

Søndag Formiddag Kl. 10:

Kirkens Autoriteter bleve præsenterede til Opholdelse, hvilket af de Hellige blev enstemmig vedtaget. Flere af Brødrene talte meget opmuntrende til Forsamlingen.

Eftermiddag Kl. 3½:

Præsident Snow talte atter meget belærende til de Forsamlede. Han talte om, at Luther havde brudt Pavens Magt og oversat Bibelen; derpaa hentydede han til Joseph Smiths Kaldelse som en Opretter af Guds Rige paa Jorden i denne sidste Tid og Slægt; sagde at Zion, uagtet al Forfølgelse og Modstand, vilde gaa fremad og voxe i Magt og Anseelse.

Præsident Peterson gav de Hellige mange nyttige og særdeles opmuntrende Formaninger; forjættede dem mange herlige Velsignelser, dersom de vilde være trofaste og nidkjære i Udførelsen af deres Pligter.

Under alle Forsamlingerne herskede der en sand Opbyggelse for de Hellige.

Konferencen sluttedes til ubestemt Tid.

E. A. Ek,
Skriver.

Blandinger.

Madrid. Blandt de Tropper, der under General Velarde ere i Felten imod Karlisterne, er der udbrudt Oprør, ledsaget af Demonstrationer for den foederative Republik. Generalen har tilligemed Officerer maattet tage Flugten. Der er strax udsendt Tropper imod Oprørerne.

I Granada har der været et blodigt Sammenstød imellem Befolkningen og Karabinierer. Flere bleve saarede eller dræbte.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.

For Halvaaret 1873.

Konferencer.	Grene	Høipræster	Af de Halvfjerds	Ældster	Præster	Lærere	Diakoner	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Totalsum
Danmark.													
Kjøbenhavn	8		3	76	28	22	12	868	69	18	2	9	1009
Aarhus . . .	6		1	64	20	43	8	555	66	30	3	2	691
Aalborg . . .	3		1	55	18	12	9	551	91	20		3	646
	17		5	195	66	77	29	1974	226	68	5	14	2346
Norge.													
Christiania. .	7		1	86	21	30	15	668	33	22	11	6	821
Sverig.													
Stokholm . .	8		2	37	19	32	9	623	90	30		2	722
Gøteborg . .	9		1	44	30	24	13	459	39	43	1	4	571
Skaane . . .	18		1	39	18	17	4	478	52	26		7	557
	35		4	120	67	73	26	1560	181	99	1	13	1850
Summa . . .	59		10	401	154	180	70	4202	440	169	17	33	5017

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Peterson.

Trykt hos F. E. Bording.